

nister nu giver af det, han yttrede tidligere, nemlig, at der skulde aflægges Regnskab for samtlige disse Udgifter, betydeligt formindsker den Tilfredsstillelse, som jeg sølte derved, idet jeg ikke kan opfatte denne Vittring anderledes, end som en Modification i den tidligere Udtalelse, eller ialtsald som Noget, jeg ikke havde troet der ligefrem laa i de tidligere Ord, som jeg syntes være glædelige for Sagen selv. Jeg troer, at den ærede Finantsminister maa indrømme, at en saadan Maade at opgjøre Regnskaber paa som den sidst anthydede vilde gjøre ethvert Regnskab i og for sig høist forviklet (Finantsministeren: Nei!). Den ærede Finantsminister siger, at, naar en Udgift er af den Natur, at den henhører under en i Finantsloven allerede opført Conto, saa skal der ogsaa søges Tillægsbevilling for den, eller ogsaa den skal optages i Regnskaberne og der skal søges Decharge derfor; hører den derimod ikke derunder, saa er Saadant ikke fornødent. Det vil være aldeles umuligt at komme til nogen Overbetsning om, hvorvidt der er gjort Udgifter, som gaar udenfor disse Conti, naar ikke samtlige Udgifter til disse Troppercorper opføres i Regnskabet. Det vilde jo ellers være meget let for Regjeringen at affatte Regnskaberne saaledes, at Udgifterne paa de Conti, som ere opførte i Finantsloven, ikke overstride hvad der er bevilget, naar alt det Øvrige kunde føres som extraordinære Udgifter, og, naar disse extraordinære Udgifter slet ikke skulde optages i Regnskaberne, igjennem hvilke det da vilde være umuligt at komme til Kundskab, om ikke Contoerne ere overfredne, om ikke de Udgifter, som henhøre under disse Conti, ere førte ganske andre Steder hen. Naar Regnskabet i denne Retning skulde have nogen virkelig Betydning, saa maa det aldeles nødvendigt omfatte samtlige Udgifter ved Troppercorpet i Slesvig, altsaa saavel dem, som henhøre under de i Finantsloven

nævnte Conti, som ogsaa alle øvrige; kun affattet paa denne Maade vil Regnskabet være fyldestgjørende, og jeg maa derfor paa det Bestemteste holde fast ved, at man ikke i sin Tid antager noget Regnskab, som ikke er affattet paa en saadan Maade, og ikke indeholder de fuldstændige Oplysninger, som ere aldeles nødvendige for at komme til Kundskab om, hvorvidt Finantsloven er overfreden eller ikke. Er den da overfreden, saa vil det hele Spørgsmaal komme frem, saa vilde alle disse Overskriftelser komme frem som Udsættelser og blive Gjenstand for Rigsdagens senere Discussion, saaledes, at det virkelig forekommer mig, at disse forskellige Udtalelser dog staae i en Disharmonie med hinanden, som jeg ikke fuldstændigt formaaer at forklare.

Ordføreren: Jeg maa slutte mig til den sidste ærede Taler, idet jeg heller ikke kan indse, hvorledes det paa nogen Maade skulde kunne gaar an at lægge den Betydning, som den ærede Finantsminister har villet lægge deri, i Forskellen mellem, om Noget er en ny Conto eller en Overskriftelse af en ældre. Der har aldeles ikke i vore tidligere Forhandlinger ved Finantsloven været Noget, hvortil man kunde støtte en saadan Forskiel; det er Noget, som har været betragtet som en Sag af underordnet Betydning, og jeg skulde derfor ogsaa troe, at dette Spørgsmaal ved denne Leilighed ikke har nogensomhelst Betydning. Det, som man maa fastholde, er den Grundtanke, som ligger til Basis for hele Bevillingen til Armeen igjennem Finantsloven; det Punkt, som maa fastholdes, er: hvad har Regjeringen forlangt og hvad har Rigsdagen indrømmet, og da troer jeg, at Enhver maa svare, at Regjeringen har forlangt og Rigsdagen indrømmet samtlige Udgifter til Armeen, som rekruteredes fra Danmark og Slesvig og stod under Kongen.